

УДК 821.11(73)'06-31
Ф67

Перекладено за виданням:
Kerry Fisher. The Rome Apartment —
Great Britain: Bookouture, an imprint of Storyfire Ltd, 2023
ISBN: 978-1-83790-048-0

Фішер Керрі

Ф67 Римські апартаменти / Керрі Фішер : пер. з англійської К. Су-
хенко. — Харків: «Korali books», імпринт ТОВ Видавництво «Ранок»,
2026 — 264 с.

ISBN 978-617-8774-95-0

Після неочікуваного розриву з чоловіком Бет вирушає до Риму, щоб знайти себе наново. У старовинній віллі під опікою 75-річної Вероніки вона відкриває чарівність повільного життя — аромат базиліка, сонце на вітражах, смак свободи. А зустріч із харизматичним музикантом Ріко дарує не лише натхнення, а й другий шанс...

УДК 821.11(73)'06-31

Цей роман є художнім твором. Імена, персонажі та події, зображені в ньому, є плодом уяви авторки. Будь-яка схожість із реальними особами (живими чи померлими), подіями або місцевостями є випадковою.

Усі права застережено. Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, включено з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.

Copyright © Kerry Fisher, 2023
© К. Сухенко, переклад, 2026
© К. Яковлева, дизайн обкладинки, 2026
© Korali books, 2026
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2026

ISBN 978-617-8774-95-0

*Чудовим жінкам, яких я зустріла,
подорожуючи у свої двадцять, і які й досі
залишаються частиною моєї подорожі.*

Пролог

Ронні

Вчасно надіслана листівка до дня народження з Англії в Італію була справжнім проявом відданості. Безсумнівно — організованості. Але не обов'язково любові. Коли я побачила почерк доньки на конверті — по центру, охайний, сумлінний — це одразу розбудило в мені знайоме відчуття провини: що я її підвела. Можливо, моє бажання залишити минуле позаду завадило мені повністю вкласти сили в майбутнє. А що, як життя знову різко зміниться?

Я відкрила конверт. У свої сімдесят чотири роки мені просто необхідно було пережити розчарування від єдиного, скупого рядка курсивом — «З Днем народження» — на листівці. Я ніколи не могла зізнатися, що хотіла одну з тих вигадливих листівок із купою вкладок, які б детально розповідали, якою чудовою матір'ю я була.

Я розгорнула лист. Уявила, як Надя виймає свою шикарну ручку з футляра й кричить через кухню: «Що написати мамі?» — поки Грант здобуває звання чоловіка року, готуючи якийсь пишний обід із мисо-пастою та трюфельною пудрою, поданий такою

мізерною порцією, що я мріяла би про велику чабатку з прошуто та сиром, щойно встала б із-за столу.

Я пробігла очима перші кілька рядків, і моє серце стислося.

«Тепер, коли тітка Лора переїхала до Болоньї жити з кузиною Сімоном, я подумала: чи не було б чудово, якби ми з Грантом перебралися в її квартиру по сусідству на кілька місяців навесні? Ми обоє можемо працювати з дому, хоча час від часу, мабуть, доведеться їздити до Англії на робочі зустрічі. Як же добре було б залишитися в Римі надовго. Я так хотіла, щоб Грант пізнав місто по-справжньому, а не похапцем, як раніше».

Вона продовжила, кажучи, що хвилюється за мене, бо я живу сама після смерті її батька та переїзду Лори, і що це була б чудова нагода для нас провести час разом — не плануючи похорон і не розбираючи речі Маттео.

Але правда полягала в тому, що нам краще залишатися на відстані. За кілька днів наша маска «так приємно тебе бачити» спала б. Надя почала би чіплятися до мене: натякати, що мені варто повернутися до Англії, аби бути ближче до неї. Вона й гадки не мала, чому я взагалі виїхала до Італії та яких зусиль коштувало мені кожне повернення до Британії. Я не могла довго витримати Надіної надокучливості. І це ще до того, як вона переходила до дрібниць: моєї дієти, кількості пармезану, яким я щедро посипала пасту. Вона казала:

— Мамо, це так солоно. Це, взагалі-то, не добре для твого тиску.

Або цікавилася, коли саме я збираюся перестати їздити на своїй «Веспі» (*прим.ред.: італійський мотопролер*), додаючи:

— Якщо ти потрапиш в аварію у твоєму віці...

Ні. Останнє, що мені було потрібно, — це Надя з чоловіком, які оселилися б по сусідству й контролювали кожен мій крок, висловлюючи свою думку про те, що я їм, що вдягаю, куди йду...

— Ти не повинна вештатися на зупинці пізно вночі, мамо.

Ха. Вона мала рацію. Я й справді не їздила автобусом уночі. Натомість мчала на своїй «Веспі» за будь-якої погоди, завжди обираючи Лунготевере — дороги вздовж річки. Я ніколи не втомлюся від цих чудових мостів і вуличних ліхтарів, що відбиваються у воді. Навіть після більш як сорока років у Римі вигляд вогнів, що виблискують на поверхні річки, досі зберігав те відчуття таємниці, стародавнього шарму та романтичних обіцянок, які й тримали мене тут.

Я не витримаю тут Надю кілька місяців. Поки ми жили в різних країнах, вона могла вписати мене у своє життя, відвести мені двадцять хвилин відеодзвінка щопонеділка ввечері — перед тим, як Грант повертався з бадмінтону. Хоча її життя складалося з суцільних обмежень і правил, що зовсім не відповідало моїм уявленням про веселощі, я заспокоювала себе тим, що вона була щаслива.

Але саме в цьому й полягала проблема. Надя була переконана, що існує лише один спосіб бути щасливим — її власний. Рішення не мати дітей, бо світ

перенаселений. Протести проти людей, які марнують воду, залишаючи кран відкритим під час чищення зубів. Лекції про те, що я їм: авокадо, яке «руйнує тропічні ліси», і шоколад. Вона навіть питала:

— Чи ти маєш хоч якесь уявлення, скільки середовищ існування дикої природи було знищено великими кондитерськими компаніями?

Вона набридає мені своїми порадами, як їсти, ніби я увійшла у восьмий десяток, не маючи жодного поняття про це.

— Не їж як не в себе, мамо. Тобі потрібно жувати усвідомлено. Відчувати смаки. Це допомагає тримати вагу.

Я справді захоплювалася її принципами. Чесно. Але все одно не хотіла, аби вона застосовувала свої високі стандарти до мого життя. Жінки мого віку — будь-якого віку — не повинні виглядати, як соломинки.

Насправді єдині стандарти, які мене цікавили на цьому етапі життя, були мої власні: жити без нормування радості чи планування часу, що залишився мені на землі, між двома хрусткими хлібцями, запитими джерельною водою, профільтрованою крізь вапнякові породи.

Я прожила майже сорок років із Маттео, який вирішував, коли прийнятно пити напій з льодом, щоб це не викликало болю в животі, або скаржився на *mal di fegato* — біль у печінці, від якого, я майже певна, жоден англієць ніколи не страждав. Не кажучи вже про його пристрасть до свічок. Яка людина при здоровому глузді буде сунути парацетамол собі в дупу, щоб збити

температуру? Одна з небагатьох речей, які я любила в моїх батьках-фермерах, — це їхнє ставлення до хвороб: «Якщо ти ще дихаєш — годі скиглити».

Я могла б цілком чесно сказати, що три з п'яти років після смерті мого чоловіка були найбільш незалежними з усіх, що я пережила. Проте, якби я наважилася про це сказати вголос, мені б довелося дуже ретельно добирати співрозмовників. Два роки пішло на переналаштування всього, що, як мені здавалося, я знала, і три — на справжню радість від життя, не зважаючи на те, що подумують інші. Якби я лише раніше усвідомила, наскільки це звільняє, не чекала б так довго, щоб почати діяти.

Оскільки Надя поїхала до Англії невдовзі після смерті Маттео, вона лише зрідка бачила мене справжньою та розкутою. Я навіть могла тримати себе в руках під час наших щотижневих дзвінків, і з невеликою підготовкою я ледь виживала, коли вони приїжджали на довгі вихідні. Та минулого Великодня, коли Грант почав бубоніти про важливість перевірки мого холестерину, мені довелося злягти в ліжку з удаваним головним болем і таємною схованкою цукерок «Бачі». О, яка бунтарська насолода — смакувати танучу солодкість і дозволяти своєму розуму летіти слідом за рядками маленьких послань, загорнутих у кожну цукерку: «Моя любов, поцілуй мене зараз у цих травах, сповнених пташиного співу».

Надя, ймовірно, називала мене «своєю літньою матір'ю в Італії», тоді як у хороші дні я відчувала себе в сімдесят чотири молодшою, ніж у п'ятдесят чотири.

Яке б життя мені не залишилося, я збиралася прожити його, вирушаючи на зустріч несподіваному, вичаючи нове, знаходячи людей та ситуації, що кидали би виклик моєму мисленню, ігноруючи обмеження, які, на думку моєї доньки, мав накладати на мене вік. Я збиралася жити без фільтрів.

А це означало тільки одне: подбати, щоб вона й Грант не оселилися по сусідству, де вони могли би щодня аналізувати мою поведінку.

Я приклала пальці до очей. Мої італійські друзі були б шоковані, дізнавшись, що я хотіла відмовитися від перспективи мати доньку по сусідству, щоб ми могли ділити кожну мить життя одна одної. Але я знала себе й знала Надю. Невелика відстань була для наших стосунків цілющим бальзамом, а не перешкодою.

Стукіт у двері врятував мене від марних пошуків компромісу.

Я відчинила двері й побачила свою сусідку згори, Марину, яка стояла з тортом у руках. Я кинула погляд на густу глазур, і пам'ять миттю повернула мене до морквяно-бурякового «шедевра», яким Надя минулого року нажахала моїх друзів.

— Вітаю! — сказала Марина й зайшла на мою кухню рішучим кроком людини, якій не потрібно було церемонитися, враховуючи, скільки вона знала про моє життя. Не можна нічого зберегти в таємниці, коли живеш у квартирі навіть з товстими стінами в старовинному італійському будинку.

— Ніколи не пізно для торта.

Вочевидь я не змогла зобразити свою звичайну радість побачивши випічку Марини. Вона підозріло подивилася на мене.

— Що? Що сталося?

Її погляд зупинився на листівці та листі на столі.

— О, це чудово. Надя пам'ятає про твій день народження.

Мене досі змушувало усміхатися, коли Марина вимовляла «це чудово» своєю чистою дублінською говіркою, успадкованою від її ірландського батька, але з легким італійським акцентом.

Надя теж володіла вільною англійською, але з дивним ритмом, який неодмінно привернув би увагу носія мови.

— Насправді, це не зовсім чудово.

Я пояснила, що планувала Надя.

— Річ у тім, я не можу прямо сказати: «Я не хочу, щоб ти приїжджала», — я на мить завагалася. — Було б чудово провести з нею трохи часу, але лише вдвох... ну, ти розумієш.

Марина кивнула.

— Вони могли б зупинитися в моєму пляжному будинку в Санта-Марінелла. Вона приїжджала б сюди по-тягом. Хоча довелось б найняти прибиральників. Я там не була ще від початку пандемії.

— Це дуже щедро з твого боку, люба. Можливо, мені й справді доведеться скористатися цим. Вона ж не погодиться жити в жодній із двох квартир, які я планувала відремонтувати та здати в оренду ще до ковіду, поки я не впорядкую кухню та ванні кімнати.